

ἀνήσκιος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Κομ. Δεῖκ ἀνήσκιους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡ σ κ ι ο ς .

1) Ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ἄσκιος, ἐπὶ τόπου Μακεδ. (Καταφύγ.) — Λεξ. Κομ. Δεῖκ 2) Μεταφ. ὁ ἐστερημένος ἐπιβολῆς Πελοπν. (Λακων.)

Πβ. ἀ ν ῆ σ κ ι ω τ ο ς .

ἀνήσκιωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀ σ κ ι α σ τ ο ς) Πρω. ἀήσκιωτος Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ. ἀ.) — ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 6 — Λεξ. Αἰν. Πρω. ἀήσκιουτους Ἡπ. Θεσσ. (Ἀιβάν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀήσκιουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡ σ κ ι ω τ ο ς .

1) Ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ὁ διαρκῶς ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προσβαλλόμενος, ἄσκιος, ἐπὶ τόπου Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Γαζ. Πρω. : Οὐλοῦν τοὺν καλουκαίρ' οὐ κήπους -ου-μ' εἶνι ἀήσκιουτους Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ παθὼν καθ' ὕπνους ἐφιάλτην Μακεδ.

3) Ὁ ἐστερημένος χάριτος σωματικῆς, ἐξωτερικοῦ παραστήματος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἀιβάν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ.) Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Αἰν. Πρω. : Τί ἀήσκιουτους ἀνθρουπους εἶν' αὐτός! Αἰτωλ. Πῆρι νῆα ἀήσκιοντ' ᾗναῖκα αὐτόθι. 4) Ὁ ἐστερημένος ἐπιβολῆς, ὁ μὴ ἐμπνέων σεβασμόν, ὑπόληψιν, ἄσημος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.)

Πβ. ἀ ν ῆ σ κ ι ο ς .

ἀνήστευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνήστιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέστευτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * ν η σ τ ε υ τ ο ς < ν η σ τ ε υ ὡ .

Ὁ μὴ νηστεύσας ἔνθ' ἀν. : Μιτάλαβα ἀνήστιφτους φέτους Ζαγόρ. Ἀνέστευτος ἐκοινώντισεν Τραπ.

ἀνήσυχα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

Μετ' ἀνησυχίας : Τὸ παιδί κοιμᾶται ἀνήσυχα κοιν. || Ἄσμι. Καὶ σταυροπόδι κάθουσαι 'ς τὰ πράσινα μεδέρια καὶ κοβολόγι τριβόδας ἀνήσυχα 'ς τὰ χέρια

Κρήτ.

ἀνησυχάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

Προξενῶ εἷς τινα ἀνησυχίαν : Ἡ πόρτα μᾶς ἀνησυχάζει. Συνών. ἀ ν η σ υ χ ὶ .

ἀνησύχαστος ἐπίθ. Μεγίστ. ἀν' σύχαστους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * ἡ σ υ χ α σ τ ο ς < ἡ σ υ χ ᾶ ζ ὡ .

Ὁ μὴ ἡσυχάζων, ἄτακτος, ταραχοποιός. Πβ. ἀ ν ῆ - σ υ χ ο ς .

ἀνησυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀνεσυχία Χίος (Νένητ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀ ν η σ υ χ ι α .

1) Ταραχή, θόρυβος λόγ. κοιν. : Ἀνησυχία μεγάλη κάμουν αὐτὰ τὰ παιδιά. β) Κίνησις στασιαστικὴ λόγ. σύννηθ. : Ἀνησυχία 'ς τὸ δεῖνα μέρος. Ἀνησυχίης πάλι 'ς τὸ στρατό. 2) Στενοχωρία σωματικὴ λόγ. κοιν. : Χτὲς τὸ βράδν ὁ ἄρρωστος εἶχε μεγάλη ἀνησυχία. 3) Ψυχικὴ ταραχή, ἀδημονία, λόγ. κοιν. : Ἐμαθα πῶς ἔγινε σεισμὸς 'ς τὸ χωριό μου κ' ἔχω μεγάλη ἀνησυχία γιὰ τοὺς δικούς μου. Ἀντίθ. ἡ σ υ χ ι α .

ἀνήσυχος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀνήσυχο Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

1) Ὁ μὴ μένων ἡσυχος, ὁ διαρκῶς κινούμενος, λέγων ἢ πράττων τι λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) Τσακων. : Κορίτσι -παιδί ἀνήσυχο. Τί ἀνήσυχος ποῦ εἶσαι! λόγ. κοιν. || Φρ. Μάτια ἀνήσυχα (βλέμματα δηλοῦντα διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς ἐκφράσεως καθόλου ἀνησυχίαν) σύννηθ. 2) Ὁ ἔχων σωματικὴν ἀγωνίαν λόγ. κοιν. : Χτὲς τὸ βράδν ὁ ἄρρωστος ἦταν ἀνήσυχος. 3) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν ταραχῇ ψυχικῇ, ὁ ἀδημονῶν λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) Τσακων. : Δὲν πῆρα γράμμα ἀπὸ τοῦ γιό μου κ' εἶμαι ἀνήσυχος λόγ. κοιν. Ἀντίθ. ἡ σ υ χ ο ς . Πβ. ἀ ν η σ ὺ χ α σ τ ο ς .

ἀνησυχῶ λόγ. κοιν. ἀνεσυχῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

Μετβ. προκαλῶ ταραχήν, ταράττω τὴν ἡσυχίαν, γεννῶ ἀνησυχίαν λόγ. κοιν. : Αὐτὸ τὸ παιδί κάθε λίγο μᾶς ἀνησυχεῖ. Ἡ ἀρρώστια του μᾶς ἀνησυχεῖ λόγ. κοιν. Συνών. ἀ ν η σ υ χ ᾶ ζ ὡ . Καὶ ἀμβτ. εὐρίσκομαι ἐν ψυχικῇ ταραχῇ λόγ. κοιν. : Ἐχω καιρὸν νὰ πάρω γράμμα κι ἀνησυχῶ.

ἀνήφορα ἐπίρρ. Κύπρ. — Λεξ. Δεῖκ ἀνέφορα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνέφαρα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς .

Πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν, ἀνωφερικῶς ἔνθ' ἀν. : Ἐδῆβεν ἀνέφορα Τραπ. Νὰ πάμε ἀνέφορα Ὀφ. || Ἄσμι.

Νὰ πάω τὸ εἰς τὴν ἀλυτὴν ἄλῃς νὰ σὲ φορτώσω,

ἀνήφορα κατήφορα τῶαί μὲν σὲ ξεφορτώσω

Κύπρ. Συνών. ἀ ν η φ ο ρ ι α κ ᾶ , ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ο ρ α .

ἀνηφόρα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Ὀξύλιθ. κ. ἀ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνηφούρα Κωνπλ. ῖνηφορα Κύνθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν η φ ὄ ρ ι κατὰ τύπον μεγεθυντικόν.

Ὁδὸς ἄγουσα πρὸς τὰ ἄνω, ὁδὸς ἀνωφερῆς, ἀνωφέρεια ἔνθ' ἀν. : Εἶναι μιὰ ἀνηφόρα! Κύθηρ. || Φρ. Αὐτὸς πῆρε τὴν ἀνηφόρα (ἤρχισε νὰ πλουτῇ) Λακων. Συνών. ἀναβάλλουσα 2, ἀναβολάρις 1, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, *ἀναβουνιά, ἀνεβατὸ (ιδ. ἀνεβατὸς B 5), ἀ ν η φ ὄ ρ ι , ἀ ν η φ ο ρ ι ᾶ 1, ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς , ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ὄ ρ α , κ α τ ῆ φ ὄ ρ ι , κ α τ ῆ φ ο ρ ι ᾶ , κ α τ ῆ φ ο ρ ο ς , χ ὺ μ α , χ ὺ τ ῆ ς .

ἀνηφοράκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς ἀνωφερικὸς δρόμος : Ἀνέβηκα - πῆρα ἔνα ἀνηφοράκι κοιν. || Ἄσμι.

Θέλω νὰ πάρ' ἀνήφορο, νὰ πάρ' ἀνηφοράκι

Ἡπ.

Τώρα τὸ βράδν βραδάκι, | παίρνω ἔν' ἀνηφοράκι Κάρυστ. Συνών. ἀ ν η φ ο ρ ᾶ κ ο ς , ἀ ν η φ ο ρ ι δ ᾶ κ ι , * ἀ ν η φ ο ρ ὀ π ο υ λ λ ο , ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ο ρ ᾶ κ ι . Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.

ἀνηφοράκος ὁ, σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

Ἀ ν η φ ο ρ ᾶ κ ι , ὁ ιδ. : Ἄσμι.

Σὰν πῆρα ῖναν ἀνήφορο κ' ἔναν ἀνηφοράκο

νὰ βρῶ κλαράκι φουντωτὸ καὶ ριζιμαῖο λιθάρι

Πελοπν. (Σουδεν.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Βιδιάκ.)

Ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ο ρ ᾶ κ ο ς .

ἀνηφορεύω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς .

Ἀναβαίνω τὸν ἀνήφορον: Ἄσμ.

Σ τὴ ράχι ἀνηφόρει, ὅς τὸ κορφοβούνι φτάνει.

Συνών. ἀναβολάζω 1, ἀναβολεματίζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω 1, ἀνηφοριδιάζω, ἀνηφορίζω 1, ἀντίθ. κατηφορίζω.

άνηφορι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀνηφούρ' Τήν. ἀν'φούρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος.

Ὁδὸς ἀνωφερῆς, ἀνήφορος ἔνθ' ἄν.: Πάει τ' ἀνηφόρι Μάν. Οὐλ' πάν τ' ἀν'φούρ' κι οὐ δεῖνα τοῦ κατ'φούρ' Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Τοῦ νεοῦ τοῦ κακοφάνηκε καὶ τ' ἀνηφόρι παίρνει Χίος

Σὰν ἔκαναν καὶ κίνησαν ὅς τοῦ Νερίσκου τ' ἀνηφόρι Ἡπ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφόρα.

άνηφοριὰ ἡ, ἀνηφορία Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνηφορίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνηφοριὰ σύνθηθ. ἀν'φουριὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνηφορία Λεξ. Δημητρ. ἀνεφορία Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεφορίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος.

1) Ἀνωφέρεια, ἀνήφορος ἔνθ' ἄν.: Παίρνω τὴν ἀνηφοριὰ πολλὰ. || Ἄσμ.

Τὴν ἀνηφορία σὺ νὰ πᾶς κ' ἐγὼ ποκάτω νὰ μαι Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.

Σὲ ψηλὲς ἀνηφοριές | σὰν κοτσόφι χύθηκα,

κ' ἔπρεσα σὲ ρεματιές | καὶ λαγοκοιμήθηκα

ΖΠαπαντων. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 336. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφόρα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

2) Τὰ μακρὰν τῆς θαλάσσης κείμενα μέρη, τὰ μεσόγεια Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τὴν ἀνοιξιν πᾶμε ὅς σὴν ἀνεφορίαν καὶ τὸν δειμὼν κόν' ὅς σὴν κατεφορίαν Χαλδ. || Παροιμ. Σ σὴν ἀνεφορίαν τὸ σύντεκνον ἀτ' κ' ἐγνωρίζ' καὶ ὅς σὴν κατεφορίαν τὸ γάιδαρον (ἐπὶ τοῦ προσποιουμένου ἔνεκα συμφέροντος ἄγνοιαν προσώπων καὶ πραγμάτων) Τραπ. Χαλδ.

άνηφοριάζω Λεξ. Δημητρ. ἀν'φουριάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

1) Μετβ. ἀναβαίνω τὸν ἀνήφορον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀν'φουριᾶσι οὐ λαός, ρίζ' τ' τῶρα μὴ τοῦ τ'φρέξ' (λαός = λαγός). Ἀν'φουριάζ' τὸ μ'πλάρ' ἰδῶ, ἄφ' του νὰ πάρ' τ'ν ἀνάσα τ'. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορεύω. 2) Ἀμβτ. εἶμαι ἀνωφερῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀποκεῖ καὶ πέρα ὁ δρόμος ἀνηφοριάζει Λεξ. Δημητρ. Ἀν'φουριάζ' πουλὺν τοῦ μέρους κείνου κὶ γὰ νὰ πιρπατάης ἔπριπι νὰ κουντανασαιθ' Αἰτωλ. Συνών. ἀνηφορίζω 2.

άνηφοριακά ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνηφορίακός.

Πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν ἔνθ' ἄν.: Πέρασε ἀνηφοριακά Οἶν. Πάει ἀνηφοριακά Μάν. || Ἄσμ.

Γιὰ τήραξ' ἀνηφοριακά | νὰ ἰδῆς δὺδ ποῦ φεύγουνε Μάν. Συνών. ἀνήφορα, ἀντίθ. κατήφορα.

άνηφοριακός ἐπίθ. Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Τρίκκ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

Ἀνάντης, ἀνωφερῆς. Συνών. ἀνηφορίαστός, ἀνηφορικός, ἀνηφοριστός, ἀντίθ. κατηφορίαστός, κατηφορικός.

άνηφοριαστός ἐπίθ. Ἡπ. ἀν'φουριαστός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνηφορίζω.

Ἀνηφορίακός, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀλφαδιάσαμεν τ' αὐλάκι καὶ τὸ βρήκαμαν ὅς ἓνα μέρος ἀνηφοριαστό ἀντὶ κατηφοριαστό Ἡπ. Κιουτεῦ τὸ μ'πλάρ' γιὰ νὰ πιράδ' τοῦ γιονφύρ', εἶνι πουλὺ ἀν'φουριαστό (κιουτεῦ = δειλιῦ, φοβεῖται) Αἰτωλ.

άνηφορίδα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ. ἀνεφορίδα ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 27

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Τόπος ἀνάντης, ἀνωφερῆς ἔνθ' ἄν.: Λαφάζει κᾶνεις ν' ἀνέβ' εὐτὴ δὴν ἀνηφορίδα (λαφάζει = λαχανιάζει) Ἀπύρανθ.

άνηφοριδάκι τό. Κάμπ. Τήλ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

Μικρὸς ἀνήφορος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀ πάρω τὸν ἀνήφορον καὶ τ' ἀνηφοριδάκι (ἄ = θά) Κάμπ. Τήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφοράκι.

άνηφοριδιάζω ἀμάρτ. ἠφοριδιάζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

Ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορεύω.

άνηφορίζω σύνθηθ. ἀνηφορίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) ἀν'φουρίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀνηφορῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνηφοράω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀν'φορῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀν'φουροῦ Ἡπ. ἀν'φουράου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀν'φουρνῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀν'φουρνάου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μετβ. ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον σύνθηθ.: Ὅταν ἀνηφορίζης, νὰ περπατῆς σιγά. Τὴν εἶδα κὶ ἀνηφορίζε σύνθηθ. Ὁ γέρος μ' ἓνα σουγλὶ τσίγκλαε τὴ γαιδουρίτσα του ν' ἀνηφορίζῃ βιαστικὰ (ἐκ διηγ.) Πελοπν. (Μάν.) Κόβονται τὰ ἥπατα κᾶνενοῦ ἴσαμε ποῦ ν' ἀνηφορίση Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἰκεῖ π' ἀν'φουρνῶσα, τὸν ἀντάμωσα ὅς τοῦ δρόμου Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Ἄσμ.

Ἐγέρασα καὶ δὲ βορῶ, δὲ βόρ' ν' ἀνηφορίσω

γιὰ νὰ βγῶ σὲ κορφὴ βουνὸ ψηλὰ ὅς τὸν αἰ - θανάσι Πελοπν. (Μάναρ.)

Ὅταν σὲ ἰδῶ ν' ἀν'φουρνᾶς, τὸ πρόσωπό μ' ἀλλάζει

Ἡπ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορεύω. 2) Ἀμβτ. εἶμαι ἀνωφερῆς πολλὰ. Ἀνηφορίζει ὁ δρόμος. Συνών. ἀνηφορίζω 2.

άνηφορικὸς ἐπίθ. κοιν. ἀν'φουρ'κός βόρ. ἰδιώμ. ἀνεφορικὸς Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Ἀνωφερῆς, ἀνάντης ἔνθ' ἄν.: Δρόμος - τόπος ἀνηφορικός. Βουνὸ ἀνηφορικὸ κοιν. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορίακός.

άνηφοριστὸς ἐπίθ. Ἡπ. ἀν'φουριστὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνηφορητὸς ΚΘεοτόκ. Γεωργ. Βιργιλ. 11 ἀνεφορετὸς Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνηφορίζω, παρ' ὃ καὶ ἀνηφορῶ, ὅθεν τὸ ἀνηφορητός.

Ἀνηφορικός, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Δὲ μπουρῶ νὰ πιρπατήσουν, γιὰτ' εἶν' ἀν'φουριστὸς οὐ δρόμους Ζαγόρ.

* **άνηφορίτης** ὁ, ἀνεφορίτες Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεφορέτες Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία, δι' ὃ ἰδ. ἀνηφορία, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

